

MODERNÉ
ROMÁNY

WANDA VÁGNEROVÁ

MANŽELA
SOM
MILOVÁLA

II.diel

WANDA VÁGNEROVÁ

MANŽELA
SOM
MILOVALA

II. diel

MODERNÉ
ROMÁNY

I. vydanie

Copyright © 2023 by Wanda Vágnerová

MODERNÉ
ROMÁNY

Vydalo vydavateľstvo MERIDIANO-press, s.r.o.

Myslavská 120/94, 04016 Košice ako svoju 63. publikáciu

www.moderneromany.sk

Zodpovedná redaktorka: RNDr. Iveta Baníková

Grafický design obálky: Branislav Hudák

Sadzba: Branislav Hudák

Tlač: TBB, a.s., Banská Bystrica

▣ TBB®

ISBN 978 - 80 - 8214 - 149 - 1

WANDA VÁGNEROVÁ

MANŽELA
SOM
MILOVALA

II. diel

moderné romány

Copyright © Wanda Vágnerová 2023

Kapitola 1

Kristián vyšiel z bytovky. Športovo nahodený, pripravený zabehať si, ako každý deň svojich obvyklých desať kilometrov, pridal do kroku. Od malička miloval pohyb a zostal mu verný aj v dospelosti. Bol to jeho jediný relax, ktorý si doprial popri svojej náročnej práci, ktorá mu dávala, špeciálne v tieto posledné dni, poriadne zabráť.

Kývol na pozdrav pánu Kučinskému na recepcii a zatvoril za sebou vchodové dvere. Bol podvečer, niečo po siedmej hodine a dnes sa musel veľmi premáhať, aby sa k tejto každodennej aktivite prinútil. Dnes jednoducho nemal svoj deň.

Ani nevedel ako a ocitol sa na chodníku. Kráčal pomaly. Hlavou mu vírili myšlienky a jedna

pred druhou sa pretekali, ktorá je dôležitejšia. Podvedome zrýchlil chôdzu. Poslednú dobu mal veľa práce. Veľa starostí a bol postavený pred mnohé zásadné rozhodnutia, no necítil sa byť úplne pripravený ujať sa úlohy vizionára a стратега. Už pár dní sa nedokázal poriadne sústrediť na nič. V noci sa prehadzoval z jednej strany na druhú, a keď sa mu konečne podarilo nad ránom zaspať, musel sa doslova nútiť, aby sa konečne vymotal z postele.

Kráčal zamyslený, s hlavou medzi plecami, a premýšľal nad tým, že sa radšej vráti domov. Už-už sa chystal otočiť, keď pár metrov pred sebou zbadal Mel. Na tvári sa mu zjavil mimovoľný úsmev. Okamžite ju spoznal, aj keď bola k nemu otočená chrbtom. Pridal do kroku. Jeho pozornosti neušlo, že sa pred dvoma mesiacmi vrátila z domu svojho manžela do svojho bytu. Pár dní po tom, ako sa po svadbe odsťahovala, začal pociťovať nevysvetliteľný smútok. Akúsi beznádej, prázdno, dokonca miestami až strach. Sám si nevedel vysvetliť, prečo sa nedokáže poľahky vyrovnáť s tým, že Mel už nebýva pár poschodí pod ním. Dokonca sa miestami na seba, pre túto svoju nespracovanú skutočnosť, hneval. Naďalej

sa s ňou predsa stretával v práci. Každý deň ju mal možnosť vidieť, rozprávať sa s ňou.

Stále pre neho pracovala a on si jej prácu vážil. Jej prítomnosť si v priestoroch svojej firmy neskutočne užíval. Doslova ožil, keď s ňou mohol debatovať o pracovných záležitostiach, dívať sa do jej podmanivých dievčenských očí a kochať sa krásou celej jej bytosti. To, že sa v prítomnosti tejto mladej, teraz už vydatej pani, čakajúcej svojej prvé dieťa, cítil veľmi príjemne, vzal jednoducho na vedomie. Vedel, že šanca dostať sa k nej bližšie bola jej sobášom nenávratne zmarená. Nepatrilo k chlapom, ktorí zvädzajú zadané ženy. Tieto ženy, nech už ho akokoľvek priťahovali, boli pre neho tabu. Navyše, Mel bola v požehnanom stave...

A predsa...

Keď jedného dňa zistil, že sa Mel vrátila do svojho bytu, doslova ožil. A hoci sa do svojho bytu nastahovala sama, ako sa mu neskôr podarilo zistiť, jeho radosť z toho, že ju znova má na dosah aj po pracovnej dobe, sa náhle kamsi vytratila. Mel mala pár týždňov pred pôrodom, a tak jej návrat chápal ako malé nedorozumenie medzi ňou a jej manželom. Bol presvedčený, že

keď sa dieťa narodí, znova sa odsťahuje a spolu so svojím manželom budú najšťastnejší rodičia na svete, hoci o tom jej chlapovi si myslel svoje.

Nick Polanski mu nebol sympatický od ich prvého vzájomného stretnutia. Vedel o ňom, že je bohatý človek, ale vedel aj to, že tak, ako sa obratne pohybuje vo svete financií, rovnako šikovne zaobchádza aj so ženami. Užíva si ich spoločnosť a darí sa mu predstierať každej z nich, že je jediná. To, že sa oženil a vzal si práve Mel, si Kristián nevedel nevysvetliť nijakovským spôsobom. Sukničkári a zazobanci, akým bol Nick, sa nezvykli ženiť. Bolo to proti ich životnému štýlu.

„Idiot,“ ulavil si sotva počuteľne a kráčaľ s odstupom dvadsiatich metrov za Mel.

O tom, prečo sa pred pár týždňami vrátila späť, do svojho bytu, s ňou nikdy nehovoril. Zjavne nemala záujem otvárať túto tému a vysvetľovať práve jemu, prečo sa tak stalo. Všimol si však, že nebola smutná. Oči jej žiarili šťastím a s láskou rozprávala o svojej nenarodenej dcére, ktorá sa už čoskoro vypýta na svet. Nemohla sa dočkať, kedy ju uvidí, bude držať vo svojej dlani jej maličkú prstečky a privinie si ju k hrudi. Keď bude skutočná, ako zvykla Mel vravieť v momen-

te, keď sa ich vzájomná debata zvrtila na jej tehotenstvo.

Teraz kráčala pred ním a v ruke držala mobil. Kristián zdvihol zrak, ktorý miestami upieral pod nohy. Vybehla asi po nejakú maličkosť, pomyslel si, keď si všimol, že nemá so sebou ani kabelku, ani žiadnu tašku. Napriek tomu, že jeho pôvodný plán bol zabehať si, kráčal ako zhyponotizovaný v jej tesnom závese, nespúšťajúc ju z očí. Zozadu bola stále útla, nikto by netipoval, že o pár týždňov sa stane mamou.

Odkedy sa vrátila do svojho bytu, zahliadol toho jej idiota dvakrát. Prvýkrát, keď Polanski zaparkoval svoj luxusný automobil pred vchod a nezdržal sa u nej dlhšie ako pol hodinu. Vie to presne, sledoval ho cez okno, aby zistil, kedy ho uvidí odchádzať. Stál pri okne, odhodlaný vydržať dívať sa na parkovisko, hoci by to malo trvať aj do rána. Netrvalo. Pri spomienke na túto príhodu mu tvárou prebehol mimovoľný úsmev.

Tak kto je tu väčší idiot? Polanski alebo chlapík, ktorý špehuje manžela tehotnej ženy?

Na chvíľu zastal, aby skontroloval správu, čo mu prišla na mobil. Zakaždým, keď Polanski opúšťal Melisin byt, vyzeral nahnevane. Táto

skutočnosť spôsobovala Kristiánovi akýsi zvláštny druh nepoznanej radosti. Sám sa tomu čudoval. Nepoznaný pocit úľavy naplnil jeho vnútro a myseľ potajme koketovala s nádejou, že veci sa raz pohnú smerom, o ktorom občas fantazíroval vo svojich snoch. V skutočnosti si netrúfal ulietať na niečom takom nedosiahnuteľnom a absolútne nereálnom.

Prerušil tok svojich myšlienok. Mel práve zastala na obrubníku chodníka pozdĺž rušnej cesty a chystala sa prejsť na druhú stranu. Nádherne blondavé vlasy jej splývali cez plecيا až skoro k pásu a v odleskoch zubatého februárového slnka doslova žiarili.

Vo vrecku mu zavibroval mobil. Hodil letmý pohľad na displej a usúdil, že tento hovor bude musieť prijať. Kupec, ktorý sa rozhodol kúpiť jeho rodičovský dom, dlho otáľal, no nakoniec, ako sa zdá, predsa len prikývne na jeho ponuku.

„Dobrý deň pán Letkovský, tak ako ste sa rozhodli?“ nahodil priateľský tón, zamieril k najbližšej lavičke a pohodlne sa na nej usadil.

Pohľad na pár sekúnd vrátil k Mel, ktorá práve vykročila na priechod pre chodcov. Pôvodne mal v pláne dobehnúť ju, ale prijatý hovor zmaril jeho plán. Bolo mu ľúto, že sa mu dnes nepodari

prehodiť s ňou pár slov. Dnes by ju v práci hľadal márne. Bola sobota doobeda.

Za posledné týždne sa zase o niečo viac zblížili. Mel sa mu dokonca otvorila natoľko, že sa dozvedel, že má sestru Hannah, ktorá žije v Amerike. Je vydatá, má dve deti a veľmi jej chýba.

Kristián si rukou vošiel do vlasov a pristihol sa, držiac mobil pri uchu, že v skutočnosti nepočúva chlapíka na druhej strane telefónnej linky. Okamžite sa rozhodol zjednať nápravu. Doslova sa odstrihol od diania na ulici, pohodlne sa oprel a plne sa venoval záležitosti, ktorá bola pre neho, ale najmä pre jeho sestru Minu, momentálne absolútnou prioritou. Mina sa peňazí z predaja ich rodičovského domu nevedela dočkať a denne ho bombardovala správami a telefonátmi. Nech už to mám za sebou, pomyslel si a venoval sa potenciálnemu kupcovi.

moderné romány

Kapitola 2

Rozhovor s pánom Letkovským trval v skutočnosti iba pár minút. Dohodli sa, že sa stretnú, a túto informáciu prijal Kristián pozitívne. Rozlúčili sa, vstal z lavičky a nasmeroval si to smerom, kde naposledy videl Mel. Pohrúžený do myšlienok listoval v telefónne. Mal v pláne okamžite oznámiť Mine, že dom po rodičoch je s najväčšou pravdepodobnosťou predaný a že si zo získaných peňazí mieni vziať späť všetky svoje pôžičky. Presnejšie povedané – všetky peniaze, ktoré od neho za posledné roky Mina vydrankala. A nebolo ich málo. V duchu začal počítat, no nakoniec to vzdal. Jeho sestra dokázala utrácať, akoby každý jeden deň v jej živote mal byť posledným.

Práve sa chystal vytočiť jej číslo, keď ho doslova ohlušil kvilivý zvuk sanitky. Kristián zdvihol zrak.

„Na priechode zrazilo nejakú ženu.“ Slová, ktoré k nemu doľahli od okoloidúcich mladých dievčat, ho prinútili pridať do kroku. Nevedel, prečo tak robí a prečo má zrazu pocit, že sa nedokáže zhlboka nadýchnuť. Tlak na jeho hrudi sa stupňoval každým krokom, ktorým sa približoval k miestu, kde naposledy stratil z dohľadu Mel.

Keď prišiel ku krajnici cesty, musel sa doslova predierať skupinkami zvedavcov, ktorí obkolesili miesto nešťastia. Policajti odkláňali trúbiace autá do protismeru a riadili premávku. V strede cesty stála blikajúca sanitka s otvorenými zadnými dverami. Postavil sa na špičky a ponad hlavy zvedavcov sa snažil zahliadnuť záchranárov, ktorí bleskove vybrali zo sanitky nosidlá. Ucítil, ako sa mu podlomili kolená. Odrazu akoby si uvedomil, že to, čo v najbližších chvíľach uvidí alebo bude počuť, nebude iba zlá predtucha.

„Preboha, len toto nie!“ vykrikol a potom to zopakoval ešte raz sám pre seba.

Rukami odstrčil spreď seba postaršieho pána a ešte pár ľudí, ktorí mu stáli v ceste, a ocitol sa rovno pri sanitke.

„Ustúpte pane, tam nemôžete.“ Čiasi ruka ho schmatla za plece a posunula dozadu.

„Prepáčte,“ vyjachtal sotva počutelne a vykročil k nosidlám, na ktorých už bola naložená obeť dopravnej nehody. Skláňal sa nad ňou muž v záchranárskej rovnošate a asistovala mu mladá žena.

„Pane, ustúpte!“ Policajt ho rázne znova vyzval, ale Kristián ho nepočúvol.

Pokľakol a chytil za ruku ženu, ktorú záchranári pripútavali popruhmi o nosidlá.

Mel bola bledá ako krieda. Oči mala otvorené a dívala sa mu priamo do tváre. Keď sa im pohľady na moment stretli, oči sa jej rozšírili o niečo viac a Kristián cítil, ako mu po chrbte stiekol pramienok studeného potu.

Žije! Prebehlo mu okamžite myslou. Vďakabohu, žije!

„Všetko bude dobré. Neboj sa...“ vyjachtal sotva počutelne a ruka, ktorou sa pridržiaval záchranárskych nosidiel, sa mu viditeľne triasla.

„Mel, vydrž! Dostaneš sa z toho...“ zašepkal.

Do útrob sanitky ju vypevádzal splašeným pohľadom a slovami, ktorým v tom momente neveril ani on sám. Všetko bude dobre... neboj sa...

bude dobre! Jeho pery sa pohybovali bez zvuku a roztrasenú ruku si zasunul do vrecka nohavíc.

Videl, ako jej hlava zľahka padla na stranu a zatvorila oči.

Na chvíľu sa mu zdalo, že sa pokúsila o úsmev, ale pre slzy, ktoré mu stekali po tvári, videl iba rozmazané obrysy lekára, ktorý sa nad ňou skláňal. Sklopil zrak. Naposledy plakal ako malý chlapec, no teraz to šlo mimo neho. Nedokázal zabrániť slzám. Možno preto, že v skutočnosti nechcel. Kdesi vo svojom vnútri pociťoval ťaživú bolesť, a toto svoje trápenie potreboval dať najavo celému svetu. Automaticky ustúpil, keď záchranári s rachotom zatvorili dvere sanitky.

Na mieste, kde pred pár sekundami poskytli prvú pomoc zranenej Mel, ležal pohodený mobil. Jej mobil, okamžite mu došlo. Kristián sa zohol. Mal prasknutý displej, ale zdalo sa, že je funkčný. Jej telefón spoznal okamžite a ihneď po tom, ako si ho v rýchlosti prezrel, nenápadne si ho strčil do vrecka. Urobil to intuitívne. Doslova sa na neho vrhol, akoby tým, že v jeho vrecku spočinie Melisin mobil, bude mať pri sebe kúsok z nej. Tá nutkavá potreba byť v jej blízkosti sa znova prihlásila o slovo. Strčil si obidve ruky do vreciek

športovej bundy a pravou ho pevne zovrel. Držal ho celou silou a bolesť v prstoch, ktorú pri silnom tlaku pociťoval, ho naplňala zvláštnym pocitom. Sanitka znovu zapla sirénu a Kristián zdvihol zrak.

Aj keď sa mu rýchlo vzdala z dohľadu, trvalo pár sekúnd, kým bol schopný spamätať sa z toho obrovského šoku.

„Kam ju vezú?“ opýtal sa príslušníka polície, ktorý stál hneď vedľa neho.

„Poznáte ju?“ Príslušník si ho nedôverčivo prezeral.

Kristián bez slova prikývol.

„Vydržte, zistím to,“ oznámil mu chlap okolo štyridsiatky a po chvíli sa vrátil aj s informáciou, do ktorej nemocnice v meste smeruje kvíliaca sanitka, ktorej zvuk sa postupne vytrácal do ticha.

Kristián sa poďakoval a pomalým krokom sa vzdaloval z miesta nešťastia, pokúšajúc sa utrieďť si svoje myšlienky. Miestami mal pocit, že to jeho hlava nevydrží. Že sa mu mozog rozletí na tisíc kúskov a on už nikdy nebude schopný žiť tak ako predtým. So sklonenou hlavou, kráčajúc bezmyšlienkovite po chodníku, sa snažil iba o dve veci. Zhlboka dýchať a nemyslieť na nič.

Ani jedno z toho sa mu však nedarilo. Na najbližšom semafore ho schmatla akási ruka a zastavila v pohybe.

„Zbláznili ste sa, človeče? Alebo sa vám už nechce žiť?“ Slová chlapíka stojaceho hneď vedľa neho ho prebrali z letargie. Na semafore svietila červená a prúdy valiacich sa áut sa mu mihali pred očami ako natrhnutý film zo šesťdesiatych rokov.

Nemôže sa teraz vrátiť domov, bleslo mu hlavou, čakajúc na zelenú. Dnes nedokáže ani zabehnúť svojich každodenných desať kilometrov.

Dnes už nedokáže nič...

Vykročil na zelenú smerom, ktorým sa mu z dohľadu stratila sanitka s Mel. Opäť pevne zovrel vo vrecku Melisin mobil. Ten sa vo chvíli nečakane rozozvučal...

Kapitola 3

Jasmína sa posadila na posteli a spustila bosé nohy na zem. Hoci mala dlhé nohy, ostali sa hompáľať pár centimetrov nad zemou. Posteľ, v ktorej sa pred chvíľou zobudila, bola nielen široká, ale aj vysoká. Hotové letisko, pomyslela si, keď otočila hlavu ponad svoje plece. Kútikom oka sledovala, či Nick ešte spí, alebo je už hore. Oči mal zavreté a jeho pravidelný dych ju ubezpečil, že sa konečne môže poobzerať po jeho luxusnom dome. Bola v ňom už viackrát, odkedy z neho vypadla jeho žena, no nikdy sa jej nepodarilo prešmejdíť ho skrz-naskrz. Nastal čas na exkluzívny prieskum.